

2026/02/15 – Απόκρεω

«όταν έλθη»

Ποιου η άφιξη θα έχει ενδιαφέρον για τον καθένα; Θα είναι δηλαδή γενικού ενδιαφέροντος;

Σαφής η θέση. Ο Χριστός έρχεται. Τότε. Όταν θα υπάρξει το τέλος της ιστορίας του κόσμου. Ταυτόχρονα όμως θα είναι και της προσωπικής μας ιστορίας.

Πότε λοιπόν θα έρθει;

Τούτο δεν καθορίζεται από εμάς αλλά από Εκείνον. Αυτόν που μας έδωσε τη ζωή. Τον χρόνο. Την ιστορία.

Το τέλος τούτο θα συνοδευτεί από την Κρίση.

Τι θα πει όμως Κρίση; Θα πει διαχωρισμός του καλού από το κακό. Της αλήθειας από το ψέμα.

Είναι γεγονός πως αυτά είναι τώρα ανάμικτα στη ζωή μας.

Συχνά αντιλαμβανόμαστε πως κάτι που θεωρούσαμε αλήθεια, δεν είναι.

Νομίζουμε, πως αγαπούμε τους άλλους. Νομίζουμε, πως τους λέμε αλήθεια. Μα είναι πλάνη.

Πρόκειται για ψέμα. Στην πραγματικότητα, κάτι κρύβουμε από τον εαυτό μας. Πρόκειται για συναισθήματα ανάμεικτα. Το καλό, με το κακό. Η αλήθεια, με το ψέμα. Ή ακόμη, η ζωή και ο θάνατος.

Αν θελήσουμε να εξηγήσουμε το φαινόμενο τούτο, θα εκπλαγούμε. Και θα διερωτόμαστε. Πώς είναι δυνατό; Πώς τα καταφέραμε έτσι; Ποιος ο λόγος; Πού κάναμε λάθος; Και τι γίνεται τώρα; Πώς θα προχωρήσουμε; Προς ποια κατεύθυνση θα τραπούμε; Και τι θα κάνουμε;

Χρειάζεται κρίση λοιπόν. Εκκαθάριση. Φως. Γιατί είναι πολλά εκείνα που συχνά στήνουμε στη ζωή μας, αλλά είναι ψεύτικα. Κούφια. Κίβδηλα. Πονηρά. Υποκριτικά.

Το φως είναι που θα μας δείξει, αλλά και θα μας αποδείξει, ότι έχουμε εξαπατηθεί. Η αυταπάτη είναι συχνό φαινόμενο.

Να μην ξεχνούμε, ότι ο διάβολος συνεχώς δραστηριοποιείται. Παρασύρει. Διαφοροποιεί. Αλλοιώνει.

Ο διάβολος στήνει συνεχώς στη ζωή μας είδωλα. Και εμείς προχωρούμε και τα προσκυνούμε. Νομίζουμε, πως ασπαστήκαμε την αλήθεια. Ότι ήταν:

φώτα,

χίλια φώτα,

μα δεν ήτανε το φως.

Το πολύ όμως φως, δεν μας ευχαριστεί. Μας ενοχλεί. Το χρειαζόμαστε, για να ζήσουμε. Αλλά, υπό όρους. Και όχι άπλετο. Και με μερικά της καρδιάς μας διαμερίσματα κλειστά. Σκοτεινά. Η πολλή φωτοχυσία μας βλάπτει.

Έτσι, συχνά, αποδεικνυόμαστε στη ζωή μας διαφορετικοί απ' ότι είμαστε.

Κάνοντας αυτές τις διαπιστώσεις, συνήθως ενθουσιαζόμαστε. Και σπεύδουμε. Και διαλαλούμε τη σφοδρή μας επιθυμία.

«Φως ζητούμε,

φως, διαβάτη».

Ναι, για να τελειώσει το σκοτάδι. Να φανεί η αλήθεια επιτέλους. Να φανεί το ορθό. Και το δίκαιο. Και το όμορφο.

Η πορεία μας στην νύχτα τις σκιές μέσα, μας έχει πολύ κουράσει.

Μετρό της κρίσης η αγάπη.

Κριτής; Ένας και μόνος. Ο Γιος του Θεού. Που έγινε άνθρωπος. Γνώρισε τον πόνο και της αδικίας τον βασανισμό. Ταυτίστηκε μαζί μας. Κι έγινε ταπεινός. Κι ασήμαντος. Κι εξύψωσε έτσι, όλους τους ταλαιπωρημένους της ζωής τούτης.

Τι κάνουμε τώρα λοιπόν;

Προσανατολιζόμαστε. Ο φάρος φωτίζει. Εμάς, πώς θα μας βρει;

Όλες οι δυνατότητες είναι στα χέρια μας. Τι αποφασίζουμε λοιπόν;

+ ο π. Γ.